

arbejdede Straffelovsforslag, der kender 3 Arter Frihedsstraf, *Trugthus* (4—15 Aar eller for Livstid), *Fængsel* (1 Maaned—8 Aar) og *Hæfte* (14 Dage—2 Aar), indsættes en Bestemmelse om, at »al Frihedsstraf udstaaes i Anstalter, der tilhører Staten eller dog staaer under dennes Styre«.

Den Ordning, der søges indført, bør imidlertid, ligesom i Norge og England, gaa ud paa, at Staten overtager ikke blot Forvaltningen af alle Fængsler, hvori Frihedsstraf udstaaes, men overhovedet alle Fængsler. Thi hvis Staten ikke vilde overtage ogsaa Varetagelsen af Varetægtsarrest og Afsoning af Underholdsbidrag, men kun vilde overtage de til Frihedsstrafs Udstaaelse nødvendige Arresthuse, vilde Følgen blive, at nogle Kommuner havde alle deres Fanger — saavel Straffanger som Varetægtsfanger og Afsonere — i de af dem ejede, men af Staten forvaltede Arresthuse, medens andre Kommuner havde deres Straffanger i de en anden Kommune tilhørende, af Staten forvaltede Arresthuse, hvortil de var pligtige at aflevere dem, men havde deres Varetægtsfanger og Afsonere i de af Kommunerne selv forvaltede Arresthuse, som de var pligtige til vedblivende at opretholde trods deres ofte meget ringe Belægning og derfor uforholdsmæssig dyre Drift. Følgen vilde altsaa ogsaa i saa Fald — ligesom hvis Staten kun vilde overtage Forvaltningen af de til visse Frihedsstraffes Udstaaelse nødvendige Arresthuse — blive, at Grundlaget for de økonomiske Byrder, der vilde komme til at paahvile Kommunerne med Hensyn til Fængselsvæsenet, ikke vilde blive det samme overfor alle Kommunerne.

Ved at Staten overtager Forvaltningen af alle Arresthusene opnaas, at ogsaa de udenfor Straffuldbyrdelsen liggende Opgaver, som Arresthusene skal løse, bliver delagtige i de Goder, der er forbundne med Statens Administration af Fængselsvæsenet.

Som af den første Kommission med Rette fremhævet, fører de Hensyn, som taler for Statens Varetagelse af Straffuldbyrdelsen, kun til, at Staten overtager Arresthusenes Forvaltning, men ikke nødvendigvis til, at Arresthusene overgaar i Statens Eje, hvad da heller ikke har fundet Sted i Norge, hvor samtlige lokale Fængsler vel er overgaaet til Statens Forvaltning men vedblivende er i de paagældende Kommuner (»Fængselsdistrikters») Eje. Og som ligeledes anført af den første Kommission, betyder Statens Overtagelse af Arresthusenes Forvaltning ikke, at Staten fremtidig skal bære hele den økonomiske Byrde ved deres Drift.

Med Hensyn til Ordningen af det økonomiske Mellemværende, der opstaar mellem Staten og Kommunerne ved Statens Overtagelse af de kommunale Arresthusers Forvaltning, er der teoretisk 3 Muligheder:

- 1) at Kommunerne som hidtil betaler alle Udgifterne ved Arresthusenes Drift, idet de refunderer Staten alle de med dennes Forvaltning af Arresthusene forbundne Udgifter,
- 2) at hele den økonomiske Byrde ved Arresthusenes Drift gaar over til Staten,
- 3) at Udgifterne ved Driften af Arresthusene fordeles mellem Stat og Kommune.

Idet der formentlig kan bortses fra de to første Muligheder, bliver Spørgsmaalet, hvorledes Fordelingen af Udgifterne mellem Stat og Kommune skal finde Sted. Der kan som ovenfor bemærket her være Tale om at gaa en af to Veje. Man kan enten gaa den Vej: at paalægge Kommunen at refunderere Staten en vis Brøkdæl af de med Arresthusets Drift forbundne Udgifter. Eller man kan gaa den Vej, som man er gaaet i Norge: at paalægge Kommunerne et aarligt Bidrag, hvis Størrelse er fastsat én Gang for alle, nemlig til det Beløb, der